

89. Vid hemmets lugna härd.

N. F.

J. A. Hultman.

1. Ett hem, om än så ring-a, O vil-ken skatt än-då, När
 2. När ut-i stil-la stund-er Vid hemmets lug-na härd Jag
 3. När var och en be-tän-ker Vad ho-nom gi-vet är Och
 4. O Her-re, lär oss sö-ka I allt ditt väl-be-hag. Vår

gla-da rös-ter kling-a Och trog-na hjär-tan slå! Där
 tän-ker på Guds un-der Och glöm-mer ti-dens flärd, Då
 kär-lek and-ra skän-ker, Men ing-en själv be-gär, Då
 tro och kär-lek ö-ka Allt-mer för var-je dag, Till

dof-tar blom-man skö-nast, Där ski-ner so-len mest, Där
 kän-nes i mitt hjär-ta En frid så un-der-bar, Och
 lyc-kan bo-fast sit-ter, En äng-el ljuv och blid—Och
 dess ut-i din him-mel Vårt rät-ta hem vi nå Och

ly-ser ljung-en grönast, Där sjunger få-geln bäst. Hem, hem, mitt hem,
 o-tron med sin smär-ta I hast till flyk-ten tar. Hem, hem, mitt hem,
 ing-en nöd, hur bit-ter, För-ja-gar hemmets frid. Hem, hem, mitt hem,
 långt från jor-dens vim-mel En hög-re säll-het få. Hem, hem, mitt hem,

Jag äls-ka- dig. Om än så lågt och ring-a Det är dock kärt för mig.

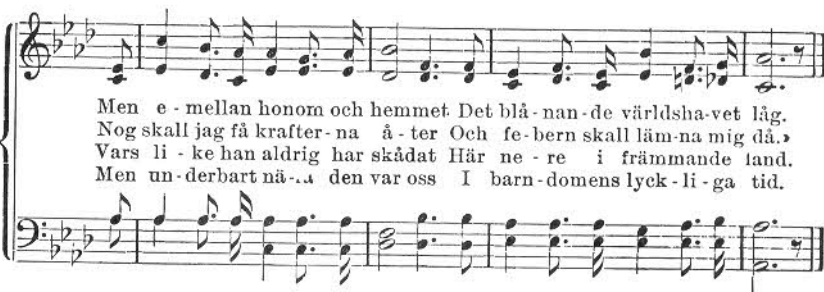
90. En döende yngling i främmande land.

C. W. — J. A. H.

J. A. Hultman.

1. I fe-ber-het läng-tan hans ö-ga Mot avlägsna hembygden såg;
 2. Ack, om jag blott hin-ner till kusten, Där svalkande böl-jor-na slå,
 3. Men fe-bern sig by-ter i yr-sel: Han ser då en skö-na-re strand
 4. Den stranden vi glöm-ma så of-ta I jord-li-vets jäk-tande strid;

Men e-mellan honom och hemmet Det blå-nan-de världsha-vet låg.
 Nog skall jag få kraf-ter-na å-ter Och fe-bern skall läm-na mig då.
 Vars li-ke han aldrig har skådat Här ne-re i främmande land.
 Men un-derbart nä-ra den var oss I barn-domens lyck-li-ga tid.

<p>5. Framför sig han skådar den stranden
Men också ett brusande hav;
Och förrän han hinner däröver
Han fruktar att finna sin grav.</p>	<p>7. Och hur det än stormar och brusar
Och vågorna gå i hans själ,
Han känner att striden är ändad
Och allt uti Herren är väl.</p>
<p>6. Då ser han en farkost sig närma,
En ängel den för med sin hand;
Han tager den arme i båten
Och styr mot den ljuvliga strand,</p>	<p>8. Och slutligen brister hans öga,
Han går till den eviga frid,
Den Herren skall giva de sina
Som kämpat i honom sin strid.</p>